

יומא דף מו

בר קפרא	ר' מאיר	
אומר היה רבי מאיר: איברי עולה שנתותרו - עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן	בכל יום היו שם ארבע מערכות	דבריהם בקשר למערכה מיוחדת
	לא נצרכה אלא לפסולין ודוקא שמשלה בהן האור, אבל לא משלה בהן האור - לא.	החידוש בדברי בר קפרא - גירסה 1
	אחד כשירין ואחד פסולין, אי משלה בהן האור - אין, ואי לא - לא.	החידוש בדברי קפרא גירסה 2
ואפילו בשבת	והיום חמש	דבריהם בקשר לשבת
	סלקא דעתך אמינא: הני מילי - היכא דחל יום הכפורים להיות אחר השבת, דחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. אבל באמצע שבת - לא - קא משמע לן.	החידוש בדברי בר קפרא
	הא בכל יום תנן!	קושי של רבא לחידוש

רב הונא	בר קפרא ורבא	
תמיד, תחילתו - דוחה, סופו - אינו דוחה	אומר היה רבי מאיר: איברי עולה שנתותרו - עושה להן מערכה בפני עצמה וסודרן	
אין מקטירים אברים של חול בשבת - רק תחילת הקרבת הקרבן דוחה אבל לא אברים וחלבים - צריך להניחם לפני שקיעה בערב שבת	מקטירים אברים של חול בשבת	משמעות דבריהם (רב הונא לפי הבנת רבה)
מקטירים אברים של חול בשבת (כי דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה)		הבנה אחרת בדברי רב הונא (רבה)

סופו אינו דוחה	תחילתו דוחה	
הקטר אברים וחלבים	זריקת דמו	לפי רב הונא - פירוש ראשון של רש"י
אברים וחלבים שניתותרו	הקטר אברים וחלבים	לפי רב הונא פירוש 2 של רש"י
אברים ופדרים של יום שישי	תמיד של שבת	לפי רבה

רב חסדא	רבה	
דוחה את השבת ואינו דוחה את הטומאה	דוחה את הטומאה ואינו דוחה את השבת	הדעה
מאי שנא שבת דכתיב כמעו ואפילו בשבת, טומאה נמי: כמעו ואפילו בטומאה!	מאי שנא טומאה - דכתיב כמעו ואפילו בטומאה, שבת נמי - כמעו ואפילו בשבת!	קושי של אביי
סופו כתחילתו לית ליה, שבת דהותרה היא בציבור - סופו נמי דחי. טומאה, דדחוייה היא בציבור, תחלתו דעיקר כפרה - דחי, סופו דלאו עיקר כפרה - לא דחי.	סופו - כתחילתו, טומאה דתחילתו בר מידחא טומאה הוא - סופו נמי דחי, שבת דתחילתו לאו בר מידחא שבת הוא - סופו נמי לא דחי.	תירוצים לקושי

במדבר פרק כח

(כ) 3 את כני 'שראד ואנרת אדריא את קרכני 'חתי 'אשי' ר'ח נחתי תשנאו 'הקרי' 'י כמעו:

רבא	אביי	
פטור	חייב	
חייב		דכבייה בראשו של מזבח
פטור, כיון דנתקה – נתקה	חייב, אש המזבח הוא.	דאחתיה אארעא וכבייה
אפילו תימא כרבא, התם לא אינתיק למצותה, הכא אינתיקה למצותה.	כאביי?	רב נחמן אמר רבה בר אבוה: המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב. כמאן?

רבא	אביי	
פטור	חייב	
פטור		דאחתיה אארעא וכבייה
פטור, כיון דנתקה – נתקה	חייב, אש המזבח הוא.	דכבייה בראשו של מזבח
<u>קושי</u> : לא כאביי ולא כרבא כי שניהם אמרו שפטור <u>תירוץ</u> : התם לא אינתיק למצותה, הכא - אינתיק למצותה.		רב נחמן אמר רבה בר אבוה: המוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה - חייב. כמאן?